

Teixint el futur en el Sàhara

JUANA BOIRA

El meu primer contacte amb el poble saharauí va ser l'estiu del 97, quan vam tindre a casa durant dos mesos a Zein, un xiquet dels campaments de refugiats saharauis que va vindre gràcies al projecte "Vacances en Pau" (un dels projectes més importants que fan les Organitzacions No Governamentals - ONG- amb el poble saharauí).

Aquests refugiats estan vivint des de fa més de 23 anys en la Hamada de Tinduf, situada en el desert d'Argèlia. Esta zona

universitat, per tant podem dir que és un poble que està preparant-se per afrontar el futur. Anteriorment els professors que tenien eren estrangers, però ara són els propis saharauis els qui ensenyen al seu poble en molts camps, malgrat la insuficiència de material de què disposen.

Vull destacar que la dona saharauí és una dona tan lliure com l'home, i molt ben considerada. No té res a veure amb altres cultures àrabs.

Mapa de situació.

és la més inhòspita del desert del Sàhara, sense aigua corrent, sense llum ni res de res, únicament l'ajuda humanitària.

Vos puc assegurar que porten una vida molt dura, però res els importa d'aquests sofriments més que el seu objectiu: resistir fins aconseguir tornar a viure en la seua terra, amb llibertat, que és el Sàhara Occidental. Estan esperant poder fer un referèndum just i demostrar a tot el món una cosa: que el Sàhara és dels saharauis.

En els campaments viuen principalment dones, xiquets i gent major, ja que la majoria del homes estan al Frente Polisario, el seu exèrcit, en la zona lliberada del Sàhara Occidental. Per tant, són les dones les que s'ocupen, a més del treball de casa i els fills, de la sanitat, l'educació, ..., en resum, del bon funcionament dels campaments.

La República Àrab Saharauí Democràtica (R.A.S.D.) està distribuïda geogràficament en quatre wilayes (equivalent a províncies), que són El Aaiún, Smara, Auserd i Dajla. I cadascuna d'aquestes wilayes està composta per sis o set daïres (equivalent a pobles). En total viuen als campaments al voltant de 200.000 persones.

És un poble que conserva totes les seues tradicions i costums, que són ben diferents a les d'altres pobles musulmans. Tots els xiquets estan escolaritzats, hi ha guarderies i escoles fins als 16 anys. A partir d'aquest moment, els joves (amb beques) ixen a estudiar a altres països com Cuba, Espanya, Argèlia, França, Alemanya, ... S'ha de dir que van a estudiar a l'estranger tant homes com dones. Hi ha les mateixes oportunitats per a les dones.

La majoria dels saharauis que viuen ací estan estudiant a la

Com ja sabeu o heu pogut sentir algun comentari sobre unes màquines, ací a les Coves es van replegar màquines tricotoses, aquelles que tant van treballar pels anys 70 i ara estan plenes de pols. Aquestes màquines, concretament 22, que van ser oferides desinteressadament per les seues propietàries, es van netejar i ficar a punt en La Fonda.

Totes aquestes màquines formarien part d'un projecte que van demanar des d'una escola taller de dones saharauis. Jo, com a membre de Smara - Associació de Solidaritat i Ajuda al Poble Saharauí - em vaig posar en contacte amb Embarca Hamudi, que estava a Barcelona com a delegada de la Unió Nacional de Mujeres Saharauis coordinant els projectes.

A partir d'allò, tot va anar endavant fins que l'11 de setembre del 98 va eixir una caravana en la que, entre molts altres materials, anaven les 22 tricotoses i unes 140 caixes de llana, donació d'una fàbrica de Morella.

Tot açò dins d'un autobús donat per Autos Mediterráneo.

El 28 d'octubre vaig anar jo cap allà per a continuar el projecte de les màquines. Ara calia ensenyar el funcionament d'aquestes tricotoses a les dones saharauis.

No vull entrar en detalls perquè açò s'allargaria massa. Només vos diré que veritablement és un altre món. Des del moment en que xafes l'arena et dones compte que estàs entre gent molt especial.

Per a mi allò no era del tot desconegut, ja que havíem estat els meus fills i jo uns dies en abril del 97. Però esta vegada era diferent. Ha sigut un mes i uns pocs dies més convivint amb ells, principalment amb les dones que estaven a l'escola.

Escola de dones on es va ensenyar a tricolar.